

Arrest

nr. 213 704 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot E. I. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 10 december 2018 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, noch aan de authenticiteit van enkele door hem neergelegde documenten, noch aan bepaalde aspecten van zijn reisweg. Bovendien kon hij zijn identiteit niet boven enige twijfel aantonen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 14 november 2016.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker verklaarde dat de man waarmee hij tot in Moskou reisde, daar in december 2014 werd opgepakt door de Mongoolse geheime dienst. Immers die man was zijn jeugdvriend en bovendien journalist. De geheime dienst verdacht verzoeker er daarom (onterecht) van dat hij hem de staatsgeheimen zou hebben doorgespeeld. In Mongolië werd die man vermoedelijk ernstig mishandeld in de gevangenis en overleed er op 27 april 2017. Verzoeker kreeg dit nieuws via diens echtgenote die op 12 april 2018 naar Frankrijk kwam en verzoeker drie dagen later de documenten opstuurde.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: een overlijdensattest van D. E. en een opsporingsbericht dat verzoeker zelf betreft, beide stukken met een vertaling naar het Nederlands.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "En het loutere feit dat deze documenten 'gemakkelijk' vervalst en nagemaakt kunnen worden, is op zich niet voldoende om aan te nemen dat in casu verzoekers' voorgelegde documenten vervalst en dus niet-officieel zijn." De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de documenten voorgelegd in het kader van zijn huidig verzoek, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen om te buigen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaide te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde documenten.

De kopieën van de documenten "Citizen Identity Card of Mongolia van mevr. N. U." en "Citizen Identity Card of Mongolia van dhr. E. I.", gevoegd aan zijn verzoekschrift, zijn documenten die enkel een indicatie opleveren omtrent de identiteitsgegevens van verzoeker en zijn vrouw, maar ze werpen geen ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaide.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij zonder meer stelt dat de stukken (een overlijdensattest en een opsporingsbericht) vals zijn omdat deze niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen in het eerder verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij is van oordeel dat deze gang van zaken niet kan omdat men dan altijd in het rond blijft draaien en dat de nieuwe elementen moeten onderzocht worden in het licht van de eerdere verklaringen. In haar geval wordt het eerste verzoek geweigerd omdat er geen geloofwaardige verklaringen zijn en geen documenten en wanneer in een later verzoek documenten worden ingediend, worden deze afgewezen zonder meer omdat documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen – terwijl deze samen moeten bekeken worden. Verzoekende partij wijst er op dat de verklaringen opnieuw moeten onderzocht worden in het licht van de voorgelegde documenten, temeer in casu originelen worden voorgelegd en deze stukken de verklaringen ondersteunen. Verzoekende partij vervolgt dat er geen afweging is gebeurd van de documenten ten aanzien van de verklaringen. Zij verwijst voorts naar het arrest 177 714 en wijst er op dat haar verzoek toen werd afgewezen omwille van het ontbreken van de medewerking – nu worden documenten voorgelegd en afgewezen bij gebrek aan ID-documenten die verzoekende partij wel voorlegt in dit verzoek. Verzoekende partij stelt tenslotte dat de documenten moeten onderzocht worden en dient nagegaan te worden welke invloed ze hebben op de verklaringen.

Met haar algemeen betoog dat in haar geval het eerste verzoek wordt geweigerd omdat er geen geloofwaardige verklaringen zijn en geen documenten, en wanneer in een later verzoek documenten worden ingediend, deze worden afgewezen zonder meer omdat documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen – terwijl deze samen moeten bekeken worden, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking, zoals blijkt uit hetgeen volgt. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekende partij ten tijde van haar eerste verzoek wel documenten heeft voorgelegd en dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar documenten, in het kader van haar huidige verzoek, niet zonder meer worden afgewezen omdat

documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen, en haar documenten samen zijn bekeken met haar verklaringen.

Zij stelt voorts dat zij van oordeel is dat deze gang van zaken niet kan omdat men dan altijd in het rond blijft draaien en dat de nieuwe elementen moeten onderzocht worden in het licht van de eerdere verklaringen. De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal, op dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in het relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal, na een onderzoek ten gronde, en bij voormeld arrest van de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aflegt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas. De Raad wijst er verder op dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekende partij wijst er op dat de verklaringen opnieuw moeten onderzocht worden in het licht van de voorgelegde documenten, temeer in casu originelen worden voorgelegd en deze stukken de verklaringen ondersteunen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij haar verklaringen werden onderzocht, aangezien de commissaris-generaal stelt dat naast de ongeloofwaardigheden die bij haar eerste verzoek naar boven zijn gekomen, er vragen gesteld kunnen worden bij haar huidige verklaringen: "Zo beweert u nu dat E.(...) al in december 2014 werd opgepakt in Rusland. Echter in uw twee gehoren bij het CGVS, die pas in 2015 plaatsvonden, maakte u hiervan geen enkele melding van. Integendeel, u verklaarde dat u geen contactgegevens had maar wist toch te zeggen dat hij nog in Rusland was (CGVS gehoorverslag van 3.12.2015, p. 2). Dat u nu de zaken anders probeert voor te stellen kan dus niet overtuigen. Bovendien blijkt dat de weduwe u vervolgens toch wist te contacteren, niettemin pas na zijn overlijden. Ook dit komt niet ernstig over. Immers hun vlucht zou het direct gevolg zijn van uw werk. Het kan dus geenszins overtuigen dat zijn echtgenote pas na het overlijden van haar man contact zou nemen, terwijl hij al tweeënhalf jaar in hechtenis zou zijn geweest hierdoor. Tenslotte zou u de neergelegde documenten hebben ontvangen op 17 april 2018 terwijl hij al quasi een jaar voordien op 27 april 2017 zou zijn overleden. Deze onwaarschijnlijke en vage samenloop van omstandigheden komt bijgevolg volkomen verzonnen over. Daar kan bovendien aan worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste verzoek nooit heeft vermeld dat u samen met E.(...) in de gevangenis zat. Dat u dergelijke essentiële informatie, die deel uitmaakt van de kern van uw relaas, niet spontaan naar voor bracht, versterkt de conclusie dat u deze verklaringen naderhand heeft verzonnen." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Zij verwijst voorts naar het arrest X en wijst er op dat haar verzoek toen werd afgewezen omwille van het ontbreken van de medewerking – nu worden documenten voorgelegd en afgewezen bij gebrek aan ID-documenten die verzoekende partij wel voorlegt in dit verzoek. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Met betrekking tot de voorgelegde ID-documenten wordt in de beschikking het volgende gesteld: "De kopieën van de documenten "Citizen Identity Card of Mongolia van mevr. N. U." en "Citizen Identity Card of Mongolia van dhr. E. I.", gevoegd aan zijn verzoekschrift, zijn documenten die enkel een indicatie opleveren omtrent de identiteitsgegevens van verzoeker en zijn vrouw, maar ze werpen gaan ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas."

Tot slot kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat verwerende partij zonder meer stelt dat de stukken (een overlijdensattest en een opsporingsbericht) vals zijn omdat deze niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen in het eerder verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Dienaangaande kan dan ook reeds verwezen worden naar de hogervermelde vaststellingen omtrent de verklaringen van verzoekende partij. Omtrent de overlijdensakte en het opsporingsbericht stelt de commissaris-generaal onder meer dat de vorm van deze stukken bijzonder eenvoudig is en dus ook eenvoudig na te maken is, en het opsporingsbericht dateert van voor haar gehoren in 2015 waardoor het vreemd is dat zij deze nu pas neerlegt terwijl zij het

CGVS wel andere stukken kon bezorgen. Waar verzoekende partij stelt dat : "het loutere feit dat deze documenten 'gemakkelijk' vervalst en nageemaakt kunnen worden, is op zich niet voldoende om aan te nemen dat in casu verzoekers' voorgelegde documenten vervalst en dus niet-officieel zijn.", dat zij hier enerzijds voorbij aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing en anderzijds aan de vaststelling dat documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op alle vaststellingen samen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgelegde documenten.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de documenten moeten onderzocht worden en dient nagegaan te worden welke invloed ze hebben op de verklaringen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS